

Peter Rezman
STARE PESMI PIŠEM

*Od prvih,
ki se niso postarale,
po dolgem ovinku,
za Vero.*

si.mona

začne se s pregledom
frizure
ali pa če si bognedaj

obrita samo zgoraj levo
potem
kako si oblečena zaboga

ne boš naga hodila okoli
če nimaš
kaj za obleči se zavij

v kakšno spodobno
zastavo
noseča si in te stiska
ja
luknjo izreži in misli
na otroka
pod srcem za božjo voljo

Old Spice

Zdaj se ne moreva več resno pogovarjati, čeprav se nisva resno pogovarjala niti prej in čeprav si mi vedno obljubljal, da mi boš nekoč nekaj povedal.

Nisi mi. Nikoli mi nisi ničesar povedal. Nisi znal. Tudi tebi tvoj oče ni povedal ničesar. Izgovoril se je na svojo prezgodnjo smrt v partizanib.

In je šlo

tako to iz tvojega roda v moj rod. In gre naprej. Iz roda v rod. Tvoj oče ni povedal tebi, ti nisi meni, jaz ne bom povedal svojemu sinu.

Intimna

*Ležem v posteljo in v
svetlobo, ki prihaja od
zadaj, ležejo vsi, ki
bi jim moral pogreti
hrbte.*

*Mrzlo je prav kakor v
tamajhnemcimru majhnega
stanovanja gasilskega
doma v Gaberkah desetletja
prej.*

*Ležem sam in ne razumem,
kje se je spet zataknilo, da ne
bodo objavili pesmi, ki sem jih
tako skrbno delil na tvoje in
moje.*

Pisanja v slovo in novega leta dan

*Ponoči, ko je zunaj tema,
nič več ne živim. Gledam
skozi okno in pišem.*

*Gledam ven in vidim
samo sebe.*

Niti sebe ne.

*Odseva zgolj, kar me spominja
name.*

*V resnici ne gledam
skozi okno,
ko pišem.*

*Pišem, pišem, pišem
in potem
pogledam v okno.*

To je vse.

Obseden od besede

z eno besedo

izrečem

in dabnem

be

se

dabbbbbbbb

Kratka sobotna pesem

*pa
saj
je šele
bila sobota*

res

*kje
so pa
vsi drugi
dnevi vmes*

VOL sem I

napisal sem pesem od simone semenič bila mi je všeč /// simona je moja prijateljica
zato si dovolim od nje napisati pesem je segla tako daleč da se je dotaknila alenke
jovanovski in sem pomislil /// mogoče bi se /// dotaknila še koga zato sem jo
z elektronsko pošto poslal andreju hočevanju ki sploh ni razumel da sem
mu poslal pesem /// odgovoril je da ta tekst potrebuje kon tekst

in šele takrat sem // začel razmišljati // kako deluje
ta reč ki se ji reče // tekst in kon tekst
tekst in kon tekst
ne pesem ne
pesem
sem

.

Pesem o Janezu Žmavcu

Janezu Žmavcu tečejo dnevi tako. Vsak dan se zjutraj zbudi, seže pod posteljo in tipa, ali ima v škatli še vedno svoje staro srce iz prejšnjih časov, ker tega, ki ga nosi zdaj, ni treba tako skrbno hraniti pod posteljo, v škatli. Sedanje bo že bilo tam, kjer je.

Ko otipa škatlo od čevljev, ženskih, z zelo visoko peto, v kateri torej hrani svoje staro srce, si oddahne. Še vedno je tam, na varnem, in on se še vedno vsako jutro spomni, da ga hrani pod posteljo. Dober občutek je, če človek ve, da je srce na varnem, in ga pri tem ne zapušča spomin.

Potem pojé jabolko. Pomenca oči in se z istim občutkom na koncu prstov, s tisto potezo blazinic po topli kartonasti škatli od ženskih čevljev z zelo visoko peto

ozre skozi okno.

Zunaj so Slovenj Gradec ali Ravne na Koroškem ali Celje,

že kaj. Zunaj je vedno kaj, kar

ga spominja na njegovih devet desetletij.

Potem pristavi za angleški čaj.

*Vklopi radio, ki je nastavljen na Radio Slovenija, tretji program,
program Ars.*

Seveda mora biti na glas. Zelo na glas,

klinc gleda sosede! Janez je skoraj gluh.

*Ne čisto gluh, a tako, da ne gre več v teater. V kino že še
kdaj,*

saj so tam podnapisi.

Potem ko so srce, škatla, jabolko

in angleški čaj

na svojem mestu,

sede in

tri ure piše.

Tri ure vsako dopoldne, včasih tudi

zvečer.

Zvečer!

Takrat se razpre

use, frfotajo krila, dišiča koža

ženskih prsi ponuja temne kolobarje

*koničastih bradavic
v poljub,
zasolzi se oko od blažene sreče, ena,
dve, cela vrsta jih je, kot bi plesale kankan,
vse se zvrstijo pred rampo, pred zastorom,
ki zadaj temno valovi v žametu temno rdeče.
Potem zaspi pod toplo odejo ženskih vonjav.*

Zjutraj,

*ko zopet po škatli, po jabolku, čaju oživi in
spočitih misli sede k papirju,*

še vedno

vidi

njihove prsi, vonja jih,

vidi

zaveso, vse ženske pred rampo,

pogradi jim krila, poboža lase

in v treh urah pisanja

se strast

umiri.

Vsak dan tri strastne ure.

Vsak dan

tri ure,

hej!

Tožba osamelih

*Ostala sva sama,
Bog, kaj bo z nama?
(Tone Kuntner)*

*Zdej si kuhama v čist majhnih posodvicah,
džezvicah, nizkih sklečkah in mičkenih piskerčkih
iz drap emajla s črnim robom, obtolčenih z
zarustanim flikam,
ki so črne in spodaj je tist znak, dve žvali, ko
dva medveda s faflam držita ali pa se cufata za
en veleki pisker,
ki zgleda ko kahla, pa tam je še ena številka,
za kero noben ne ve, kaj naj bi pomenla.
Zdi se mi, da je bila včasih še zvezda,
zdej je ni več,
in vse to bi naj prišlo iz Ema v Celju.
A zdej tud Ema ni več, vse je pojedu kapitalizem,
čeprav piskre tam še zmer delajo.
Piskri so zakon,
to smo videli že v filmu Schindlerjev
seznam. Milijon piskrov za prstan iz
zlatih zobov!*

*Zdej si kuhama v čist mičkenih posodvicah,
sej so se otroc pobrali od hiše. Iz*

*stanovanja v bloku, či smo bol točni.
Nafilali so svoje cote v bele pevece
vrečke in zginali en petek zvečer al
pa v soboto zjutrej, ko sma še spala.
Ob sobotah se da malček potegnat,
skrajšat dan al pa podalšat užitek. Či
sma bla prav razpoložena, brez mačka
in brez smrdljive sape,
je včasih prišlo tud do spolnih odnosov.
Čist labk, da so šli
eno tako soboto, med dremanjem
po fuku in pred prvim kofetom.*

*V čist majčkenih posodvicah, zarad nizke
porabe elektrike, si skuhama dva talerčka
zelenjavne župce. Malovje se mora fajn
razkuhat, do pacato mehkega, sej mava slaba
zobala. Ona polna usta umetnih, jaz svoje
zelo redke in razmajane. Moram previdno
s temi zobmi. So občutljivi, umetni so pa predragi,
pa še žulijo in pol so hiter prevelki na starikavih
dlesnih, ki se sušijo in izginevajo pri živem telesu.*

*Za dva taka talerčka človek ne rabi veliko.
Kapljico najcenejšega olja za cvrtje, da
ne vržeš čajne žličke čist na drobno
zrezane čebule kar na suh, emajliran pleh.*

*Potreseš gor ščepec soli, ampak res čist mali ščepec,
in zrežeš na drobno četrť srednje velike
zelene paprike, dvakrat postrgaš po starem, subem
korenčku, ki ga čuvaš v spodnjem predalu hladilnika,
zavitega v prevelik pevece, da ne izgubi vlage. Včasih
vseeno prej zgnije, včasih se čist posuši, če je bolj
puble sorte. Korenček je zdrav za uživanje in ga je
treba zato pazit v vrečki. Dodama še pol krompirja,
postrganega, da ga ne gre z lupljenjem preveč v nič,
in še rezinco paradajza ter drobceno pero
peteršilja. Zrno popra, in ko potrkajo na vrata prazniki,
včasih tudi ob nedeljah, dama noter še za noževo
špico koncentrata kurje župce.*

*Vse to je pa treba privlečť z mestne tržnice, kjer
ima velika branjevka ogromne joške položene
čez mlado čebulo. Beštja ne zastopi najinih
realnih potreb. Noče prodat sam polovičke
krompirčka. Vpije, da je minimalna količina
ena kila. A kaj boma midva s kilo krompirja?
Saj nisma prašiča, da bi se pitala s temi gomolji.*

*Pol pa baba čisto znori, dvigne joške z mize,
da se mlada čebula razsuje daleč naokol,
pljune debelo, me zgrabi za roke in me porine
v kanto za smeti, zaloputne pokrov.
Tu boš našeu svoje dobrine,*

*zavpije in se odziba
nazaj k svoji
stojnici.*

Otrok v prahu

Mnoge feministke in nekatere druge
normalne ženske so zmotno prepričane,
da lahko same dobijo otroka. A
otrok se dobi z brizgom semena
na mehko ostenje nožnice,
kot bi s purpenom filal razpoke v zidu,
da ni prepiba.

Razmaže se v notranjost mehke
raztegljive vreče primerne temperature in
vlažnosti. Lahko se tudi našpuka po
plapolajočih gubah zunaj, da se potem
seme samo vztrajno prebija po mastnih
stenah in hitro
vrti svoj
repek.

Seveda si lahko omislijo instant
otroka, tam daleč v južnih krajih, kjer jih
zaradi večje trpežnosti sušijo na soncu,
brez vode in brez hrane
razpenjajo kože po tankih otroških
koščicah.
Resda nekatere oključvajo krokerji, druge
nažvečijo ogromni tropski martinčki

*legvani. A da so videti kolikor toliko dobri,
ko pridejo ponje,
jim kameleoni navlažijo zrkla s spiralami
svojih jezikov.*

*Mnogi vseeno razpadejo v prah, ki ga
je treba stresti v posodo in
žvrkljati v pol litra
gratis deleža
vode iz trilitrske plastenke
z okusom po
kislih japkah,
da dobijo nazaj svoje živo zelene in vlažne oči.*

Izgubljeni v vesolju

Četrtega januarja leta 2000, ko je bilo že jasno, da je Y2K gola potegavščina in da se svet ne bo sesul pod črvi, brošči, trojanci in drugimi virtualusi, je z veliko kosmato kučmo na glavi, s katere je žarela rdeče položena medeninasta peterokraka zvezda, vstopila Valentina Vladimirovna Tereškova. Prva ženska iz Vesolja.

Dolgo se je prebijala skozi labirinte brane, mimo severnoevropskega riža z oznako pridelano v Sparu, pakirano v Indiji, in se za hip ustavila pri oddelku mleka in mlečnih izdelkov, kjer je mlajša trgovka v velikih ciganskih ubanih z brezšumnim električnim viličarjem ravno pripeljala novo paleto slovaškega mleka.

Zakaj je treba toliko vrst različnega mleka in v tako velikih količinah, in zdaj se motijo tudi pri mleku, si je mislila Valentina V. Tereškova, ki je bila pravzaprav v Sloveniji. Bolje bi bilo, če bi ostali skupaj, se je pridušala. Čehi in Slovaki, pa Jugoslovani. Kaj jim je bilo treba teh veletrgov?!

Potem je mimo poljskih makaronov, na katerih je pisalo Pasta Originale, Molny pleníc, 27.381 vrst šamponov za lase ter 117 kubikov skladovnic

*raznobarvnega toaletnega papirja, šraufov v akciji,
sirov, copat, lončenih lončkov, zavijalnega papirja in
pornografskih cedejk – ustavila se je samo na
oddelku*

*s tekstilom in z očmi zaman iskala metrsko
blago – končno prišla na otroški oddelek, nekaj
smuknila s police in zavila v staro zamaščeno
krpo, ki jo je zmeraj nosila na dnu velikega
ledrastega cekra, saj je z njo brisala ladjo
Vostok 6, ki je večkrat puščala olje. Že od
daleč*

*je zmigovala trgovki na blagajni, češ da ne
bo kupila nič in ta jo je napotila daleč dol,
na drugo stran veletrga Interšpar, kjer je
varnostnik v steklenem zabojčku jedel
dietetični sendvič z graham kruhom in
tremi listi solate. Nekaj je zamomljajal s
polnimi*

*usti – očitno ga je motila položena
zvezda –, in že se je Valentina Vladimirovna
Tereškova znašla na veliki izstrelitveni
ploščadi, ki je bila tam začasno kot parkirišče
pred veletrgom Interšpar. Potem je pri nadstrešku
z dolgo vrsto nakupovalnih karjol potegnila iz
cekra*

*zvitke, ki ga je seveda spretno ukradla in prešvercala
mimo čuvaja s polnimi usti. Notri je imela pirotehnični*

*komplet 2000 S, ga odprla in si nemudoma vse tiste
cevaste naprave, rakete, pokalice, petarde in žvižgače
s selotejpom prilimala na hrbet. Solza je kanila na rdeči
lošč peterokrake zvezde, ko je namesto kučme
nataknila
veliko belo čelado, na kateri je pisalo CCCP, vsa
nesrečna uprasnila vžigalico in se izstrelila nazaj v
Vesolje. Visoko nad veletrgom Interšpar je z očmi,
zazrtimi v črno, neskončno bodočnost, zaklicala
drugi ženski iz Vesolja. Priiihaajaam, Svetlana
Savickaja, in nikoli več nismo videli prve ženske iz
Vesolja.*